

Mimó és Csipek

Határtalan sokszínűség

– Meseösvény a Kiscelli parkerdőben –

A múzeumot körülölelő parkban egy padlízsanlila és egy kanárisárga alak bukkant fel. Mimó és Csipek Ficak kutyust keresték a fák között.

– Vajon merre kószálhat már megint?

A kutyus ismerős szagot fogott, és orrát a földre szegezve a múzeum felé iramodott. A bejáratnál megtorpant, és izgatott vakkantásokkal jelezte Mimóéknak, hogy merre keressék. Mimó és Csipek csakhamar rátaláltak a szökevényre. Miután megdorgálták, hogy ilyen bizony egy jól nevelt kutya nem csinál, úgy határoztak, kiderítik mi keltette fel ennyire Ficak kíváncsiságát.

A nagy kapu lassan kinyílt, majd nagyot dőndülve csapódott be a hátuk mögött. A kiállítótermek még üresen várták a látogatókat, de Ficakot mindez egyáltalán nem érdekelte, célirányosan szaladt a folyosó végén félig nyitott ajtó felé. Az ajtó mögött egy apró szoba rejtőzött, amiben egy díszesen faragott ládikát találtak. Felette egy régi festmény lógott, melyről egy tekintélyt parancsoló idős úr nézett le rájuk.

Tetszett a történet? Ismerd meg Mimó és Csipek teljes meseuniverzumát! Kíváncsi vagy, hogy merre kalandoztak barátaink? Látogassatok el ti is a Kiscelli parkerdőbe, és járjátok be a többi budapesti meseösvényünket is!

Impresszum

© Gál Noémi (2024)

Illusztráció © Györfi Ágnes (2018-2020), Czuder Tamás (2024), Szűcs Anikó (2024)

Idézet © Victor András (1999)

Dalszöveg © Gryllus Vilmos (2007)

A füzet létrejöttét a Danucem Magyarország Kft. támogatta.

Köszönet Szűcs Anikónak, aki az eredeti figurákat megálmodta és megalkotta, Victor Andrásnak az idézetért és a szakmai támogatásért. Köszönet továbbá mindenkinek, aki bármilyen formában segítette, hogy ez a füzet megszülethessen.

© Bábozd Zöldre Környezeti Nevelési Egyesület, 2024

Felelős kiadó: Szűcs Krisztina

Szerkesztő: Sziráki Lili

Tördelőszerkesztő, tipográfus: Nádas Zsófia

Minden jog fenntartva. A füzet csak magán, otthoni felhasználásra készült. A kiadvány egészének vagy bármely részének sokszorosítása, másolása, digitalizálása és egyéb engedély nélküli felhasználása, kivéve az otthoni felhasználást, tilos. Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Keress minket itt, ha többet szeretnél megtudni rólunk, vagy szívesen részt vennél programjainkon:

www.babozdzoldre.hu | www.mimoescsipek.hu

[facebook/mimoescsipek](https://facebook.com/mimoescsipek) | [instagram/mimoescsipek](https://instagram.com/mimoescsipek)

Kedvelsz minket? Oszd meg az ismerőseiddel, hogy ránk találtál!

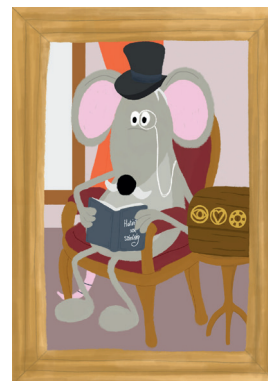
– Milyen sokfelé jártunk, pedig el sem hagytuk a parkot – nevetett Mimó.
Izgatosan nyitották ki a ládikót, és fejüket összedugva együtt olvasták Pemzli dédapjának üzenetét:

Kedves Pemzli!

"Nincs a világon tenyérnyi hely, ahol ne lennének természeti szépségek és csodák – csak SZEM és SZÍV kell hozzá, hogy ÉSZrevegyük."

Viseld gondját ennek a kis zöld birodalomnak, melyről most már te is tudod, mennyi csodát rejt!

Sok szeretettel: Dédapád

– Nagyon ismerős nekem ez az alak – tűnődött Mimó, majd elmerült a kép apró részleteinek tanulmányozásában.

Csipek ezalatt egy katicára lett figyelmes, mely az ablakpárkányon egyensúlyozott a kiutat keresve.

– Gyere, segítek! – vette óvatosan a kezébe a katicát, majd kivitte a parkba, ahonnét kíváncsian kukkantott vissza az ablakon át.

Míg a szobában Mimó a képet nézegetve merengett, a háta mögött lassan kinyílt az ajtó. Hiába integetett Csipek, hogy figyelmeztesse barátját a váratlan látogatóra, Mimó gondolataiba mélyedve töprengett tovább. Csipeknek a lélegzete is elállt, mikor meglátta a Ficak mögött belépő alakot. Mintha a kép kelt volna életre, szakasztott az öregúr mása, egy apró részlettől eltekintve: a fején vagányul félre csapott baseball sapkát viselt. Pemzli, a bohém patkányfiú cinkosan Csipekre kacintott, és csendben kinyitotta az ablakot, majd Mimóhoz lépett.

– Hadd mutassam be dédapámat, a múzeum egykori lakóját!

– Pemzli! – pördült meg Mimó meglepetten. – Hát persze! A kép rád emlékeztetett. De hová lett Csipek?

– Én kint vagyok, ti bent – nevetett Csipek. A nyitott ablakon keresztül madárdal és meleg napfény áradt a szobába.

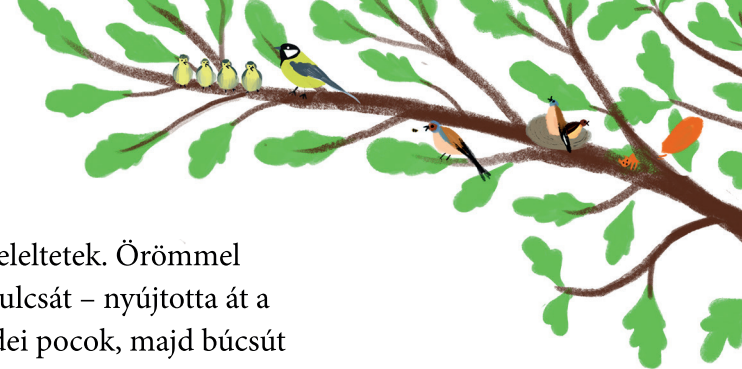
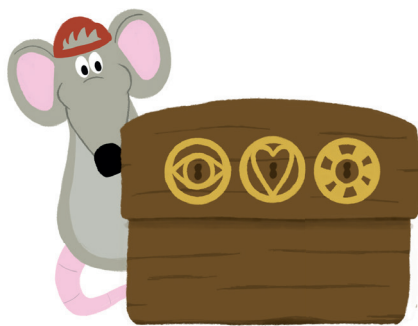
– De jó, hogy összefutottunk! – örvendezett Pemzli. – Segítsetek nekem! Dédapám ezt a ládikót hagyta rám, de nem árulta el, hogy milyen titkot őriz, és azt sem, hogy hol találom a kulcsot, amivel ki tudnám nyitni.

– Lehet, hogy kincset rejt! – kurjantott Csipek.
– A múzeum összes kulcsát felkutattam és kipróbáltam már, de sajnos egyik sem illett a zárba, így még nem sikerült kiderítenem, hogy mi van benne – sóhajtott Pemzli.

Mimó újra alaposan szemügyre vette a festményt, hátha az öregúr elárul még valamit, egy apró nyomot, amin elindulhatnak. A képen ugyanaz az pici szoba volt látható, mint amiben kis barátaink is álltak. A hegyes orrú, merész bajuszú úr egy régi könyvet olvasott. Mimó kíváncsian közelebb hajolt.

– HATÁRTALAN SOKSZÍNŰSÉG... – betűzte halkán a könyv nehezen olvasható címét, majd kis morfondírozás után lelkesen felkiáltott:

– A könyv lehet a rejtély kulcsa! – mutatta barátainak a titokzatos címet.

– Minden kérdésre jól feleltetek. Örömmel adom át nektek az ész kulcsát – nyújtotta át a harmadik kulcsot az erdei pocok, majd búcsút intve elszaladt.

Kis cimboráink megilletődve néztek hol egymásra, hol a ládikót nyitó kulcsokra. Csipek a szem kulcsát forgatta kíváncsian, míg Mimó az ész kulcsát tanulmányozta. Pemzli a szív kulcsát ölelte magához féltőn, csak Ficak kutyus szaladgált önfeledten a fák alatt.

– Nincs más hátra, mint kinyitni a ládikót! – suttogta izgalomtól reszkető hangon Pemzli.

– Akkor mire várunk még? – sóhajtott türelmetlenül Csipek.

– Induljunk hát! – vezényelt a kulccsal Mimó, és Ficak után sietett.

A kutyus segítségével hamar megtalálták a visszafelé vezető utat. Pemzli a múzeumhoz közeledve előreszaladt, s mire a többiek a kapuhoz értek, már a ládikóval együtt várta barátait.

A felfedező út során kapott kulcsokat a zárba helyezték, de mielőtt kinyitották volna a ládikót, Pemzli hálásan ölelte át barátait.

– Köszönöm, hogy segítettetek!

– Mi köszönjük az új kalandot! – csapott a tenyerébe Csipek.

*Koronáját szél cibálja,
Záporosó szomját oltja.
Nap melege neveli,
Árnyékot ad pihenni.
Karjai közt fészket ringat,
Odút rejt a hóna alatt.
Szűri a friss levegőt,
Felismeritek-e őt?*

– Persze! Hiszen nem is egy áll itt körülöttünk, hanem száz! Ő bizony a fa! – mutatott körbe nevetve Mimó.

– Helyes válasz! – bólogatott a pocok. – A határ itt is összeköt: a parkok és a fasorok becsempészik a városba a természetet. Tudjátok mi mindent köszönhetünk zöld szomszédainknak, a városi fáknak?

– Friss, tiszta levegőt és kellemes árnyékot! – felelte Pemzli.

– Otthont az állatoknak! – folytatta Mimó.

– És számíthatunk rájuk a klímavédelemben is – tette hozzá a pocok.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen sokat köszönhetünk a városi fáknak – ölelt át egy vastag törzset Csipek.

– Értem már! – ráncolta a homlokát Mimó.

– Ha jó szomszédok vagyunk, és megfelelő otthont biztosítunk a természetnek, városaink is barátságosabbá, egészségesebbé válnak.

– Igazad van Mimó! Az öreg nagyon szerette a fejtörőket – derült jókedvre Pemzli.

– Igen, de hogyan tovább? – kérdezte türelmetlenül Csipek.

– Jó tett helyében, jót várj! – szólalt meg ekkor egy vékony hangocska. Meglepetten fordultak a katicához.

– Most a kint és bent határán állunk. Mivel segítettetek nekem megtalálni a szobából kivezető utat, ha szeretnétek, odavezetlek titeket a következő határhoz. Az első kulcsot, ami a ládát nyitja, ott találjátok.

– Nagyszerű! – tapsikolt Csipek.

– Kedves katica! Kérlek, mutasd az utat! – kérte illedelmesen Pemzli.

– Kövessetek!

A katica lombos fák alatt vezette őket. Az ágak között csak itt-ott törtek át a napsugarak. Csipek nagyokat szökkenve igyekezett csak árnyékra lépni, mígnem elérték az árnyék és a fény birodalmának határát. Ott, ahol az erdő véget ért, és átadta helyét a rétnek, éles határ rajzolódott ki.

– Egyik lábam itt, a másik ott! – szökdécselt Csipek a fák vetette árnyék és a napfényben fürdő rét határán.

– Itt vagyunk, hát! – örvendezett Pemzli. – De hol a kulcs?

– Nézzetek alaposan körül! – szólt a katica. –
A határ itt nem elválaszt, hanem összeköt. Fe-
dezzétek fel ezt a gazdag élőhelyet!
Az erdő a zöld ezer árnyalatában tündökölt.
A lombok rejtekéből csivitelő pinyvák, flótázó
rigók dala szólt. A távolban harkály dobolt. A
fák törzsén mókások kergetőztek, és vidáman
szókkentek ágról-ágra. A napfényben fürdő
réten méhek zümmögtek, bogarak dongtak, tarka
lepkék röppentek színről-színre, virágról-virágra.
– Csodaszép! – ámultak kis felfedezőink.
– Akkor jöjjön az első rejtvény, amit meg kell
fejtenetek!

Szemem elé ezt teszem, ha a távolság kímélem. Mi az?

– Távcső – vágta rá egyszerre kis cimboráink.
– Remek válasz! Íme a szem kulcsa – nyújtott át
egy régi kulcsot a katica, majd kitérte szárnyait
és elröppent.

Ekkor a közeli bokrosból izgatott cik-cik csendült
fel. Mimó előkapta hátizsákjából a távcsövet, és
a hang gazdáját kezdte kutatni. Csakhamar egy
vörös foltra lett figyelmes, mely egyik ágról a má-
sikra röppent. A kis madár közeledett, most már
Csipek és Pemzli szabad szemmel is jól látták.

– Vörösbegy! – ismerték fel a kis nótást.
– Örvendek! Összesen három kulcsot kell össze-
gyűjtenetek. A következő határhoz én mutatom
az utat. Ha gondoljátok, indulhatunk – szólt a
kis énekes.

Izgatottan indult tovább a kis csapat. Csipek a
szem, Pemzli a szív kulcsát szorongatta a marká-
ban. Már csak egyet kell megtalálniuk. Hamaro-
san egy szélesebb útra vezette őket a pocok.

– Ti is hallottátok? – torpant meg Pemzli.

– Én ismerem ezt a nótát! – hegyezte füleit
Csipek.

– Nálunk is ilyen szépen énekel a feketerigó –
dudorászott Mimó. – Itt a fák alatt el is felejtet-
tem, hogy egy nagyváros közepén vagyunk.

– Ha jól füleltek, az erdő neszein túl ti is hall-
hatjátok a városi forgalom morajlását – intette
csendre kis felfedezőinket a pocok.

– Autók jönnek-mennek, csörömpölve érkezik
a megállóba a villamos, üríti a szemeteseket a
kukásautó, szirénázva indul a szomszéd kór-
házból a mentőautó – sorolták egymás szavába
vágva.

– Eddig, mintha egy teljesen másik világban
jártunk volna – mélázott el Mimó.

– Levelek susogtak a szélben, madarak és rova-
rok zenéltek, apró lábak motoztak az avarban,
néha egy-egy ág reccsent – helyeselték a többiek.

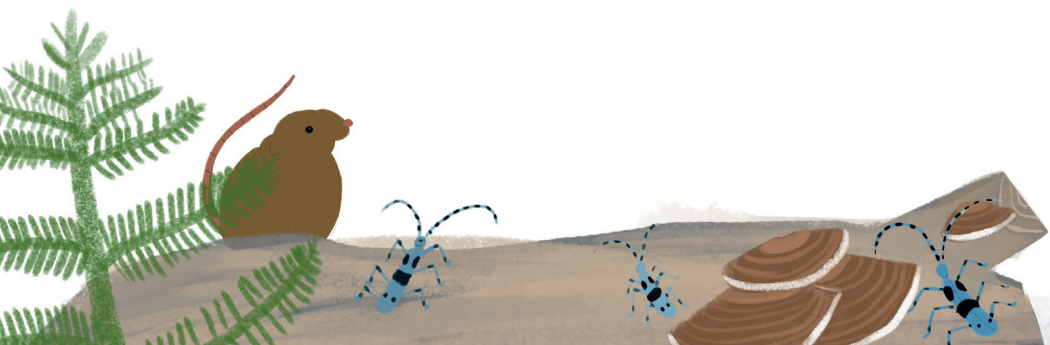
– Újabb határhoz érkeztünk! – ütött a homlokára
Pemzli.

– Valóban! – helyeselt a pocok. – Már csak egy
találós kérdésre kell megfelelnetek:

- A havasi cincér! – énekelték a következő sort kórusban a többiek.
 - Remek! – csivített elégedetten a vörösbegy. Pemzli eltöprengett, majd rákérdezett:
 - Csak nem korhadt fák rejtik a cincérbölcsődéket is?
 - De, bizony! A próbát kiálltátok, a második kulcs, a szív kulcsa, most már a tiétek. Ne feledjétek, a holt fa csupa-csupa élet! – tette hozzá vidáman a vörösbegy, majd eltűnt a bozótban.
 - Mintha hallanám is a mocorgó életet – hegyezte füleit Pemzli és Ficak.
- A motozás egyre erősödött, a hang a korhadt fatörzs alól jött. Érdeklődve várták, ki rejtőzhet az avar alatt.
- Az utolsó határhoz én vezetek benneteket
 - kukucskált ki földalatti otthonából az erdei pocok.

- Ficak hol előre szaladt, hol a kis csapat körül futkosott. Addig-addig unszolta Csipeket, míg vidám fogócskába nem kezdtek. Csipek hamar elfáradt, és hátát egy kidőlt fának támasztva megpihent.
- Kidőltél, mint ez fa itt – huppantak mellé barátai.
 - Alig élek – szuszogott levegő után kapkodva Csipek.
 - Újabb határhoz érkeztünk – röppent közelebb a vörösbegy.
 - Hiszen ez csak egy korhadt fa – csodálkozott Mimó –, nem látok itt egyebet!
 - Vannak dolgok, amik a szemnek láthatatlanok – felelte a vörösbegy. – Ez a korhadt fatörzs otthont és bölcsőt ad az életnek.

Kis felfedezőink alaposan szemügyre vették a fatörzset. Árnyékos oldalán puha mohapárnák nőttek, a kéreg repedéseiben pedig különböző gombák ütöttek tanyát. Ott, ahol a kéreg elvált a fától apró bogarak szerteágazó labirintusai rejtőztek. A vörösbegy dúdolni kezdett egy ismerős dallamot.

- Ismeritek ezt a nótát? Azt is tudjátok kiről szól?
- kérdezte a kis madár, majd újból dalolni kezdett:

*„Kék és fekete a háta, mi lehet az?
Hosszú görbe a csápja, mi lehet az?
Korhadt bükkfa a háza, mi lehet az?
Rágja, egyre csak rágja, mi lehet az?”*

HATÁRTALAN SOKSZÍNŰSÉG

Mimó és Csipek kalandja a Kiscelli parkerdőben

I. ÁLLOMÁS – A RÉGI ÉS ÚJ HATÁRÁN

II. ÁLLOMÁS – A RÉT ÉS ERDŐ HATÁRÁN

III. ÁLLOMÁS – AZ ÉLŐ ÉS HOLT HATÁRÁN

IV. ÁLLOMÁS – A TERMÉSZETES ÉS MESTERSÉGES HATÁRÁN

MIMÓ ÉS CSIPEK JÁTSZÓTÉR

